

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. Харманли, 30.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ЧЕТВЪРТИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Минка Ив. Китова

при участието на секретаря Т.Г.Ч.
като разгледа докладваното от Минка Ив. Китова Административно
наказателно дело № 20235630200378 по описа за 2023 година

*Производството е по глава III, раздел V, чл.59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.*

Образувано е по жалба на Н. П. М. с ЕГН ***** от гр. Хасково
ул. *** чрез адв. В. Ч. против НП №22-0271-000013 от 17.01.2022г. издадено
от ВПД Началник група в РУ-Харманли към ОДМВР-Хасково, с което на
основание чл. 53 от ЗАНН и по чл.179, ал.2, предл.1 от ЗДвП на
жалбоподателя е наложена административни наказания: "Глоба" в размер на
200 лева за нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП.

В жалбата се сочи, че наказателното постановление е неправилно и
незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалните и
процесуалните правни норми.

Нарушени били разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН; чл. 42,
т.4 – 8 от ЗАНН; чл. 52, ал. 4 от ЗАНН; чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН.

Според жалбоподателя АУАН бил съставен при съществени
процесуални нарушения. Актосъставителят и свидетелят не били установили
административното нарушение. Неправилна била и правната квалификация на
изпълнителното деяние. Неправилна била правната квалификация на
изпълнителното деяние като било посочено, че е загубен контрол върху МПС-
то и вместо по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, деянието е квалифицирано по чл. 20, ал.
2 от ЗДвП, и съответно неправилно е определена санкцията по чл. 179, ал. 2,
пр. 1 от ЗДвП, вместо по чл. 185 от ЗДвП. Административно-наказващият
орган не бил компетентен да издава обжалваното НП.

Жалбоподателят моли изцяло да бъде отменено атакуваното НП като неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения.

В съдебно заседание пред Районен съд – Харманли, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от адв. В. Ч. от АК-Хасково.

Административно наказващият орган ВПД Началник група в ОД МВР - Хасково, РУ - Харманли, редовно призован, не се явява и не се представлява. В изразено писмено становище представено по делото сочи, че в случай на отмяна на наказателното постановление да бъде обстойно разгледан определения размер на възнаграждението при наличието на адвокатски хонорар при възможност същият бъде определен в минимален размер.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.01.2022 г. в 03:30 часа, в община Симеоновград на път Общински № НКV2161, трети клас 7604 на километър и половина от табелата на с. Тянево по посока към с. Дряново жалбоподателя Н. П. М. с ЕГН ***** от гр. Хасково ул. *** като водач управлява собствения си лек автомобил Сузуки Витара с регистрационен номер **** поради несъобразена скорост с пътните условия и релефа на пътя губи контрол над управляваното от него МПС и излиза извън пътното платно в дясно по посока на движението с което става причина за ПТП с пострадало лице, е извършил: Водачът не избира скоростта на движението съобразно атмосферните условия за видимост, интензивност на движение др. обстоятелства, за да спрат пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението, ПТП.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване, а именно: АУАН с бл. № 380805/01.01.2022г. серия ГА в оригинал; НП № 22-0271-000013/17.01.2022г. в оригинал; заверено копие на Заповед № 81213-1632/02.12.2021г., както и писмо с вх. № 5844/19.07.2023г. от РУ-Харманли при ОДМВР-Хасково, към което е приложено писмо с рег. № 272р-15860/18.07.2023г. по описа на ОДМВР-Хасково и справка за нарушител/водач на Н. П. М. с ЕГН *****.

Основна роля за изясняване на фактическата обстановка имат показанията на свидетеля Ж. П. Ж. и свид. Г. Д. Н.. В показанията си

свидетелите сочат, че на 01.01.2022г. около 03,30 часа първият пристигнал на мястото на произшествието по подаден сигнал от пострадалия, а втората била вече там, като нарушението е станало преди табелата на с.Тянево в посока с.Дряново с лек автомобил «Сузуки Витара» с английски регистрационни табели, собственост на жалбоподателя Н. М.. Нарушителят Н. М. е бил открит в дома му в с. Дряново по данни на пострадалия, като същият не е отрекъл пред контролните органи, че не е управлявал лекия автомобил. Контролните органи са установили, че жалбоподателя е управлявал МПС-то от показания на свидетели и от пострадалото лице, като последното е било с жалбоподателя в колата. Нарушителят си е тръгнал, а колата и пострадалият са останали на място. На жалбоподателя Н. П. М. с ЕГН ***** бил съставен АУАН по чл.20, ал.2 от ЗДвП, в негово присъствие. Същият му бил предявен, прочетен и разписан от жалбоподателя. Показанията на свид. Ж. П. Ж. и свид. Г. Д. Н., съдът намира за последователни, вътрешно непротиворечиви и непредубедени и намират опора в доказателствената съвкупност.

Въз основа на горе установената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния и материалния закон:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма, но в нарушение на – чл. 42, ал.1, т.4 за АУАН и чл. 57, ал.1, т.5 ЗАНН за НП. Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок

по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Видно от съдържанието на АУАН в същия са правени нерегламентирани поправки. Неустановено лице, в неустановен момент е извършил промени във вписания в АУАН час на извършване на нарушение. Особено впечатляваща е и техниката на извършване на поправките- чрез механично заличаване на първоначалния ръкописен текст и последващо вписване и посочване на коректните данни.

От показанията на актосъставителя, не се установява от кого е извършена поправката в АУАН.

Всъщност от представения от жалбоподателя екземпляр на АУАН става кристално ясно, че поправката е извършена едва след връчване на АУАН, доколкото в екземпляра на жалбоподателя е вписано, че инкриминираното деяние е извършено на 01.01.2022г. в 07,43 часа, а в оригинала представен от наказващия орган е на 01.01.2022г. в 03,30 часа.

Безспорно, законът предвижда възможност при допуснати технически грешки в АУАН или НП същите да бъдат поправени, но това следва да стане по надлежния ред, а именно чл. 130 НПК, намиращ субсидиарно приложение съгласно препращащата норма на чл. 84 ЗАНН.

В цитираната норма на чл. 130 НПК по императивен начин е уредено, че всички технически грешки се отстраняват като поправките, измененията и допълненията се удостоверяват с подписа на лицата, които са ги извършили.

Видно от текста на процесния АУАН, в него нито е удостоверено лицето нанесло техническите поправки, нито същото е положило подпис.

Освен това в чл. 53, ал. 2 ЗАНН е предвиден и специфичен за административно наказателния процес метод за саниране на пороци при издаването на АУАН.

Контролните органи обаче не са предприели нито един от установените в закона методи, а точно обратното пристъпили са към подправяне съдържанието на официален документ, който вече е връчен на засегнатото лице.

В случая допуснатия процесуален порок в реда за внасяне на корекции в АУАН е особено съществен, доколкото всъщност първоначално посоченото време е било погрешно, като едва след документната подправка е вписано правилното инкриминирано време, спрямо което нарушителят да упражни правото си на защита.

Извършената неправомерна подправка изцяло лишава АУАН от легитимацията му на официален документ и той не може да изпълни присъщите му функции. В този смисъл АУАН, в който не по надлежния ред са извършени неправомерни поправки следва да се приравни на изцяло невалиден или несъществуващ акт по правните си последици.

Така Решение № 329 от 13.02.2019 г. по к. адм. н. д. № 3652 / 2018 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2387 от 15.12.2016 г. по н. д. № 2358 / 2016 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1640 от 17.7.2013 г. по н. д. № 1759/2013 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив.

В същото време е безспорно, както в теорията, така и в съдебната практика, че АУАН е акта в административно-наказателното производство, аналогичен на обвинителния акт в наказателния процес, с който се повдига административното обвинение, което е важен етап от административно-наказателния процес.

При административно обвинение повдигнато с АУАН, който поради извършената неправомерна подправка в него е лишен от официалната си легитимационна функция, НП следва безусловно да се отмени.

Констатираните пороци, изразили се в неправомерна и не по надлежния ред подправка на съдържанието на АУАН няма как да бъдат санирани на етап съдебно следствие, доколкото се касае не за доказателствен дефицит, а за пълна липса на валидно повдигнато и предявено административно обвинение, който процесуален порок не е от естество да бъде отстранен чрез събиране на допълнителни доказателства.

Налице е и допълнителен порок в АУАН и НП, касаещ задължителното им съдържание.

По-горе вече бе изяснено, че АУАН е процесуалния документ, с който се повдига административното обвинение и който очертава нарушението, с неговите съставомерни фактически признаци от обективна и субективна страна, връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител и надлежната правна квалификация. Срещу тези факти и право нарушителят следва да се брани, като гарантирането в максимална степен на правото му на защита изисква той да бъде запознат с тях още от началото на административно-наказателен процес, т. е. от момента на съставяне и предявяване на АУАН (по аргумент от [чл. 42, т. 4](#) и [т. 5 ЗАНН](#), [вр. чл. 40, ал. 1 ЗАНН](#), [вр. чл. 43, ал. 1](#)).

В този смисъл са и задължителните указания на имащото базисно и фундаментално значение за наказателния процес Тълкувателно решение № 2 от 07.10.2002 г. по н. д. № 2/2002 г., ОСНК на ВКС, в което е прието, че сред задължителното съдържание на обвинителния акт е пълното, точно и ясно посочване на всички съставомерни фактически обстоятелства и на правната квалификация. Пороците при словесната или юридическа формулировка, водещи до неяснота в описанието на фактическите и/или правните рамки на повдигнатото обвинение са винаги съществени, доколкото непоправимо се накърнява правото на защита на наказаното лице. Доколкото, както вече се спомена, АУАН е акта в административно-наказателния процес, аналог на обвинителния акт, с който се повдига и предявява административното обвинение, тези стандарти следва да бъдат съотнесени и към неговото

съдържание.

Наказателното постановление от своя страна е властнически правораздавателен акт, издаден от компетентен орган, с който дееца бива санкциониран за извършеното административно нарушение. То се явява аналога в административно наказателния процес на присъдата от общото наказателно производство. От тази му същност следва, че към неговата форма и съдържание следва да се поставят същите завишени изисквания, както към АУАН.

В този изричен смисъл са и задължителните разрешения на основополагащото ППВС 1/1953, съгласно което всеки правораздавателен акт, с който се ангажира отговорността на даден правен субект следва задължително да съдържа пълно, точно и ясно изложение на всички съставомерни фактически положения, които се приемат за установени, както и приложимите към тях правни норми. Този минимум от правнорелевантна за наказания субект информация следва да се съдържа в самия правораздавателен акт, а не да се извлича от доказателствата по делото.

От всичко гореизложено следва, че АУАН и НП ще отговарят на изискванията за съдържание по смисъла на [чл. 42, т. 4](#) и [57, т. 5 ЗАНН](#) ако в тях са надлежно описани по един небудещ никакво съмнение, както за дееца, така и за съда начин всички съставомерни фактически признаци на вмененото нарушение (време, място на извършване на нарушението, както и конкретни фактически действия, с които е причинен противоправния резултат).

В тази връзка в теорията и съдебната практика е изведен следния практически критерий: АУАН и НП ще съответстват на императивните изисквания за съдържание, ако фактите, така както са описани в тях, в случай, че се приемат за доказани, сами по себе си сочат на съставомерно деяние по възведената правна квалификация, без да е необходимо за преценката за съставомерност за първи път да се установяват от съда допълнителни обстоятелства, които не са предявени на дееца.

В обратния случай, ако в АУАН и НП не са описани всички съставомерни фактически признаци от субективна и обективна страна на вменения административен състав или ако за извършване преценка дали деянието е съставомерно на съда се налага да установява допълнителни фактически положения, които не са надлежно предявени на дееца, НП следва безусловно да се отмени, доколкото съществено е накърнено правото на защита на дееца да разбере кои са фактическите положения, за които се наказва.

Точно такъв е и процесния случай.

С процесното наказателно постановление на въззивният жалбоподател е наложено наказание на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1-во от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 20, ал. 2 от същия нормативен акт. Санкционната норма предвижда, че който поради движение с несъобразена

скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, да се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Съответно нормата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП задължава водачите на пътни превозни средства при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, както и намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

Сред задължителните реквизити на АУАН и НП е описанието на нарушението. То следва да е сторено от актосъставителя и наказващия по такъв начин, че пълно точно и ясно се посочат всички съставомерни от обективна и субективна страна признаци на деянието, т. е. подробно да се индивидуализира осъщественото от нарушителя противоправно деяние в съответствие със съвкупността от признаци характеризиращи нарушението като такова. Това изискване към съдържанието на АУАН и НП е свързано с гарантиране правото на защита на нарушителя - да даде възможност на последния да узнае всички съставомерни признаци на деянието, за което му е наложено административно наказание, като същевременно по този начин се определя и предмета на доказване по делото.

В конкретният случай в АУАН и респ. в НП деянието е описано аналогично, а именно, че въззивникът като водач на 01.01.2022 г. в 03:30 часа, в община Симеоновград на път Общински № НКV2161, трети клас 7604 на километър и половина от табелата на с. Тянево по посока към с. Дряново жалбоподателя Н. П. М. с ЕГН ***** от гр. Хасково ул. *** като водач управлява собствения си лек автомобил Сузуки Витара с регистрационен номер ***** поради несъобразена скорост с пътните условия и релефа на пътя губи контрол над управляваното от него МПС и излиза извън пътното платно в дясно по посока на движението с което става причина за ПТП с пострадало лице.

Това описание на нарушението настоящия съдебен състав намира за непълно и неконкретизирано. Не е посочено, с каква точно скорост е управлявал автомобила въззивникът, за да се прецени, че същата е несъобразена. Липсва посочване и с кой/кои точно от визираните в нормата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП условия на пътя и релефа на движението, не е била съобразена избрана от водача скоростта – с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост. При липсата на описание на всички елементи на състава от обективна страна, то съдът се оказва в невъзможност да осъществи адекватен съдебен контрол за законосъобразност на санкционният акт, вкл. по отношение на това осъществено ли е съответното деяние от обективна и субективна страна или

не, т. е. дали ПТП е настъпило именно поради виновно нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП от санкционираното лице и същевременно наказаното лице се поставя в невъзможност да организира в пълен обем защитата си. В този смисъл е и практиката на касационната инстанция изразена в Решение от 08.03.2017 г. по к. а. н. д. №21/2017 г., Решение от 24.09.2015 г. по к. а. н. д. № 169/2015 г. и Решение от 11.10.2017 г. по к. а. н. д. № 637/2018 г.

Посочената като нарушена разпоредба на чл. 20, ал.2 от ЗДвП, обхваща широк спектър от дължимо поведение на водача и затова може да има най - разнообразни конкретни проявни форми. Същото вменява задължение за водачите на ППС при избиране скоростта на движение, да се съобразяват с конкретно посочени обстоятелства, а именно - с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост. Нито едно от тези обстоятелства, с които водачите са длъжни да съобразяват скоростта си на движение, съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, не е конкретно описано в съставения АУАН и в НП, като и в двата акта най - общо е казано, че водачът се движел с несъобразена скорост с релефа на местността. Какви са точно особеностите на релефа, както и какво е било състоянието на пътя, с които не се е съобразил водачът, не става ясно. В случая, нито в акта, нито в НП е посочено с каква скорост е управлявал автомобила си жалбоподателят, при което липсва основен елемент от фактическото обвинение.

В случая констатираните пороци при описания на нарушението в АУАН и НП немогат да бъдат санирани на етап съдебно следствие, доколкото се касае не за доказателствен дефицит, а за ненадлежно предявено обвинение, което накърнява правото на защита на наказания субект, като този порок не е от естество да бъде отстранен чрез събиране на допълнителни доказателства.

Следва да се отбележи също така и че съгласно задължителната тълкувателна практика на върховен съд и на ВКС, всяко установяване за първи път на етап съдебно следствие на съставомерен факт, който до този момент не е предявен на дееца по надлежния процесуален ред, по своята правна същност представлява съществено изменение на обстоятелствената част на повдигнатото обвинение.

Така изрично Тълкувателно решение № 57 от 4. XII. 1984 г. по н. д. № 13/84 г., ОСНК на ВС, Тълкувателно решение № 61 от 13. XII. 1977 г. по н. д. № 60/77 г., ОСНК на ВС.

В същото време съгласно изричния текст на разпоредбата на чл. 287 НПК отговорността на дееца може да се ангажира в условията на съществено изменение на обстоятелствената част, само ако е предприето надлежно изменение на обвинението по смисъла на този член.

Съгласно трайната съдебна практика обаче, изменение на обвинението е недопустимо пред въззивната и касационната инстанция, а доколкото производството по реда на чл. 63 от ЗАНН има характер на

въззивно такова, то института на изменение на обвинението не може да намери приложение при оспорване на наказателни постановления пред съда, тоест съдът не може за първи път да установи нови съставомерни фактически положения и да реализира отговорността на дееца въз основа на тях, щом те не са предявени до този момент на нарушителя по надлежния процесуален ред.

Така изрично Решение № 250 от 23.06.2015 г. по н. д. № 657 / 2015 г. на Върховен касационен съд, Решение № 405 от 16.02.2015 г. по нак. д. № 1299/2014 г. на Върховен касационен съд,

От всичко гореизложено следва, че за съда не съществува възможност да потвърди НП въз основа на нови съставомерни фактически положения, които са разкрити или доуточнени за първи път на етап съдебно следствие и които не са надлежно предявени на дееца с АУАН и НП.

В тази връзка следва да се отбележи, че чл. 53, ал. 2 ЗАНН допуска издаване на НП и ако при съставяне на АУАН са допуснати нарушения на процесуалните правила, които обаче не са ограничили съществено процесуалните права на наказваното лице. В случая обаче констатираните пороци в съдържанието се отнасят както до АУАН, така и до НП, поради което и чл. 53, ал. 2 ЗАНН е неприложим.

По изложените съображения НП следва изцяло да се отмени.

При този изход на спора жалбоподателя би имал право на разноски. Доколкото обаче същият не е поискал присъждане на разноски с въззивната жалба, както и до приключване на последното открито заседание по АНД проведено на 0.12.2023г., макар и да е представил доказателства реално сторени (за заплатено адвокатско възнаграждение), то такива не следва да се присъждат.

Това е така, доколкото по делото е представено пълномощно и договор за адвокатска защита и съдействие с уговорен размер на дължим адвокатски хонорар, платен в брой, но липсва нарочно искане за присъждане на разноски по смисъла на т. 11 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, съгласно която претенцията за разноски следва да бъде изрично заявена и това може да стане най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция.

В този смисъл е и трайната практика на Административен съд – Хасково, Административен съд Пловдив, съгласно която за да бъдат присъдени разноски, те следва да бъдат поискани и сторването им да бъде доказано най-късно до приключване на последното открито заседание по АНД.

Сам по себе си фактът на уважаване, респ. отхвърляне на жалбата, не е достатъчен, за да бъдат присъдени на страната направените разноски. Присъждането на разноски не е автоматична последица от постановяването на благоприятно за страната решение и по дължимостта им съдът не се

произнася служебно. Така изрично Решение № 1411 от 30.07.2020 г. по к. адм. н. д. № 1164 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.1, вр. ал.3, т.и и т. 2 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление /НП/ № 22-0271-000013 от 17.01.2022г. Началник група в ОДМВР - Хасково, РУ - Харманли, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл.179, ал. 2, предл.1 от Закона за движение по пътищата на Н. П. М. с ЕГН ***** от гр. Хасково ул. *** е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 200 лв. за нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____